

„Co se tady stalo? Bylo tu zemětřesení?“ zeptal se Adam, zatímco zakopl o pokroucené zbytky hlídacího domácího robota s rozbitým zeleným světlem na hlavě. Generál byl ve tváři úplně bledý.

„Tohle je náš vesmír? Vrátil jsem se domů? Byl zničený, zatímco jsme byli pryč?“ ptal se tichým hlasem Adama, který jen krčil rameny. Nikdy předtím generála takhle neviděl a nahánělo mu to hrůzu, stejně jako celé tohle místo. Netušil, jaký je to vesmír a proč jsou tady. Mlčky popošli kousek dál, když tu najednou generál zbledl ještě víc. Byl teď ve tváři úplně popelavý, vypadal jako duch. Natáhl ruku a ukázal něco Adamovi na zemi.

Ležela tam kostra a měla na sobě úplně stejnou uniformu, jakou měl na sobě nejvyšší generál, jenom zteřelou, potranou a propálenou. Vedle leželo ještě něco dalšího, co Adam vůbec vidět nechtěl. Oba začali zděšeně couvat, nevnímali, kam jdou, až se jim zem pod nohama kamsi ztratila a oni se zřítili do hluboké jámy. Byl to kráter. Vytvořila ho nějaká zbraň, jejíž zbytky ještě byly stále zabořené do hlíny.

Ocitli se v pasti bez jakékoliv možnosti úniku...

Přeskoky mezi jednotlivými vesmíry byly krátké, trvaly vlastně jen zlomek vteřiny. Člověk při nich ani nestihl nic cítit, jenom mírné šubnutí a chvilkové zadržetí dechu. Teď ale Thea s Aladarem ucítily, jako by jim někdo dal herdu do zad, šubnutí vůbec nebylo mírné, naopak to s nimi pořádně trhlo. Oběma se zatočila hlava, nemohli se nadechnout a udělalo se jim špatně.

Adam si ohmatával hlavu, pak ruce i nohy a našťastí byl jen potlučený, i když pořádně. Nejvyšší generál ležel bezmocně na dně kráteru, svíral ruce v pěst. Kdykoli se pokusil vstát, sykl bolestí a noha ho odmítla poslechnout.

„Vypadá to, že máte tu nohu zlomenou.“ Adam se podíval zblízka a překvapeně hvízdal. Situace byla ještě horší, zlomenina byla asi otevřená, protože látkou kalhot začala prosakovat krev.

„To není dobrý,“ řekl Adam nahlas to, co si oba mysleli. Krev prýštila z rány, přikryté špinavou zablácenou látkou, a navíc všude kolem byl ten bílý prach, teď hodně zvířený tím, jak sem dopadli. „Mělo by se to vyčistit,“ vzpomněl si Adam na mámu, která se k němu řítila s dezinfekcí pokaždé, když si třeba jen odřel koleno, a hrozně se mu zastesklo po domově.

Vzpomněl si taky, jak byli s Theou v zajetí dinosaurů, kde to taky zprvu vypadalo beznadějně, a nakonec se z něho dostali, když přemohl svůj strach z výšek. Jenomže tenkrát byli aspoň